

[Socialministeren]

socialpolitiske ordførere, og jeg går ud fra, at det er hr. Klaus Hækkerup bekendt, at udgifterne til opvarmning fortsat er meget forskellige på de forskellige energikilders område.

Fru Jytte Hilden spurgte mig om, hvad det er for nye principper for socialpolitik og for finansiering af sociale ydelser, som ligger i dette.

Jeg må først berolige fru Jytte Hilden med, at der er meget lidt principielt i det forslag, jeg har fremsat. Tværtimod, havde jeg nær sagt, er der ikke noget socialpolitik i det.

Som jeg nævnte til indledning, er der tale om et kompromis, og jeg vil gerne herfra sige – som det også blev sagt under forhandlingerne – at efter regeringens opfattelse er der ingen socialpolitiske argumenter for at lave denne kompensationsordning. Det er ikke af socialpolitiske årsager, man gør det, for vi kunne have klaret det over de almindelige varmemhjælpsregler. Det er alene af forligspolitiske grunde, og jeg har altså som utallige ministre før mig – og som formentlig også utallige ministre efter mig vil komme til – skullet udmønte et politisk forlig, som kort går ud på, at de, der skulle have kompensation for denne høje afgiftsstigning, var de mennesker, der modtog sociale pensioner. Der skulle ske en krone til krone-refusion, og derfor nødvendigheden af, at man over for kommunen dokumenterer, hvilke udgifter man har haft. Alt andet ville medføre umådelige misbrugsmuligheder.

Jeg vil i den forbindelse meget gerne sige, at det har glædet mig utroligt i dag at konstatere, at hele den socialdemokratiske kampagne, vi har hørt køre de seneste dage, fuldstændig er forstummet. Hvad er der blevet af de 50.000, der ville blive ramt, og hvor er forslaget om et petroleumskort blevet af? Jeg tager det som udtryk for, at man er klar over, at man har været fuldstændig galt afmarcheret og helt ude i tovene, og at vi først for alvor ville blive til grin, hvis vi erstattede en misbrugsordning med en ny misbrugsordning.

Det ville for så vidt være udmærket, hvis fru Pia Gjellerup havde ret i den påstand, hun er kommet med for åben skærm og i pressemeddelelsesform, at 50.000 lavtlønnede ville blive ramt, for så ville det blive et meget, meget, meget, meget lille slag, for én ting står fast i alle de tal, der flyder rundt i manegen, og i vurderingerne af, hvem der bliver ramt eller ikke ramt, at vi kender det samlede forbrug af dunkpetroleum,

inden man begyndte at spekulere i det, og det lå som bekendt på 30 mio. l. Hvis vi skal give kompensation for halvdelen, er det altså for afgiften af 15 mio. l, og jo flere der er om at dele den, des bedre, for så vil man ikke mærke stigningen særlig meget.

Hvorfor er det sådan? Hvorfor kan vi ikke sige, om det er 10.000, 20.000 eller 30.000, der kommer til at mærke det? Det ligger ganske simpelt i, at vi ikke har registreret, hvem der har olie kamin, og det ved Socialdemokratiet godt, men ikke desto mindre går man ud og siger den slags.

Det, der er problemet, er: Man kan bruge sin olie kamin i 0 timer, og man kan bruge den, hver eneste gang man skal have varme, og alt derimellem. De fleste, der har olie kamin, bruger den nok af og til, når det er meget koldt, og supplerer så med brændeovne og med elovne. Det med brændeovne gælder selvfølgelig ikke lejlighederne i København, men det gælder nok ude i landet. Derfor kan ingen sige, hvor meget man skulle sende med den petroleumscheck, som har været nævnt. Det ville være det nemmeste, og vi har faktisk også i Socialministeriet været igennem alle øvelserne, men det ville i hvert fald ikke blive en krone til krone-kompensation. Der var nogle af dem, der udelukkende fyrede med petroleum, der ville blive bet på det. Så der er ikke nogen socialpolitisk nytænkning i det, det er udmøntning af et politisk forlig, som det nu engang er, således som man har haft for vane i mange år.

Finansieringen er der heller ikke nogen nye principper i. Vi har valgt at tage finansieringen med de 75 pct. – og det er også et svar på SF's indvendinger – ikke fordi vi ikke er klar over, at det rammer skævt, når langt, langt de fleste af petroleumsbrugerne bor i København og på Frederiksberg, men fordi vi – som også hr. Kofod-Svendsen rigtigt har bemærket – finder, at det er et rigtigt princip at fastholde den refusionsprocent, som man har i de øvrige varmetillægsregler, for sagen er, at for alle de mennesker, der i forvejen får varmemhjælp, vil disse regler blive administreret i én og samme forretningsgang som de almindelige varmetillæg. Overordnet set kan man sige, at sagen er for lille til at kunne bære en helt særlig refusionsprocent.

De samlede kommunale og statslige udgifter til pensionisternes varmetillæg skønnes i 1991